

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Lola Carrasco.
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.
REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida), Antoni Albalat (Castelló).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRIQUES: Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, J.J. Pérez Benlloch, Josep M. Sanmaití.
COL·LABORADORS: Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferri, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, J.L. Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, J.V. Marquès, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Modest Prats, Pilar Rahola, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, Lourdes Toledo, Daniel Hermosilla.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).
PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01
SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selectrom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V853-1984
Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Una europa de tres velocitats

Sembla, cada vegada més, que l'horitzó de la integració econòmica europea, que tenia com a línia de referència l'any 1993, es trasllada uns anys més endavant, per al 1996 o el 1997. En aquell moment, l'any noranta-sis o l'any noranta-set, ha quedat fixada la culminació del procés d'unió econòmica i monetària, d'uns mateixos nivells de dèficit, d'unes monedes tan ajustades entre elles que donarien pas ja en la pràctica a una moneda única i comuna. Són condicions que, evidentment, impliquen uns graus igualment uniformes de control pressupostari, d'inflació i d'equilibri per part de tots els països participants.

Hi ha previst, com també ha estat extensament repetit, un grau diferent d'integració en aquesta unió econòmica, o més aviat uns ritmes diferents: sembla que uns països —els més rics i més estables, i amb més voluntat política— formarien part del grup de l'Europa de gran velocitat. Uns altres, d'economia més precària o de menor decisió comunitària (cas de la Gran Bretanya), quedarien per a una integració posterior. El que fins ara no ha quedat prou aclarit és si la diferència de velocitat significa també una diferència de qualitat: si l'Europa de primera velocitat és també l'Europa de primera classe. Fet i fet, vistes les reaccions inicialment confuses del govern espanyol, tot sembla indicar que des de Madrid es veu efectivament així. De tal manera que l'uropeisme del govern, que vol passar per ser dels més enèrgics i decidits de tot el continent, és també un intent desesperat de situar Espanya, siga com siga, entre els vagons de primera classe, que seran també els de primera velocitat. Si això és factible o no en termes econòmics, i en quines condicions, sembla que no és problema per al govern: han d'aconseguir-ho per una qüestió de fe i de principis. Pot quedar-se endarrere Portugal, Grècia, Irlanda, potser Itàlia... però Espanya no. Espanya ha de ser de primera classe europea. Amb els nivells actuals i previsibles —realistament previsibles—

d'atur, d'ineficàcia fiscal i administrativa, de dèficits irreductibles, i d'inflació que no baixa del 6%, no és fàcil preveure com serà possible aconseguir la qualitat de *primera classe*. Haurà de moure més muntanyes la fe del govern que la política que aplica.

Així doncs, hi haurà una *Europa de segona*, de la qual Espanya vol escapar-se des del principi, perquè els qui es queden en aquest grup, se suposa que difícilment arribaran mai a la velocitat del primer. D'allò que no parla ningú —i el govern espanyol quan en parla és per desentendre-se'n de manera radical— és de l'Europa de primera, tant si s'enganxen formalment a la locomotora de la CEE com si no. Però queda una altra Europa, tan europea històricament i culturalment com molts països de la CEE (i més europea que alguns), que sembla condemnada a una tercera velocitat pels segles dels segles. Els polonesos, els txecs i els eslovacs, els hongaresos, els eslovens i els croats, per no anar de moment més cap a l'est, estan trucant ja amb insistència a les portes del tren blindat de la CEE. Uns amb ànsia i uns altres enmig de la tragèdia. I fins ara no n'han rebut més resposta que paraules i vagues promeses. Però aquest tren és el seu tren, ràpid o lent: no en tenen d'altre, i no en volen tenir d'altre. Deixar-los ara despenjats, amb l'excusa egoista que reduirien la marxa dels vagons privilegiats, equival a deixar-los en la via morta. I és una insensatesa de dimensions històriques. Perquè, o bé es troba la manera de compaginar la integració ràpida en l'actual CEE amb una integració més lenta, però efectiva, dels seus veïns immediats de l'est, o bé aquest paper necessari no el farà la Comunitat Europea com a tal: el farà Alemanya. Per interès, per necessitat, i per ceguesa dels altres.

